

ρίζοντες νὰ ἔχουν σφάλμα, ἐσκοτώθησαν, τρέχοντες ἐξ
ἄνοπλοι νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν τοῦ θορύβου. Η φονοκτονία
δὲν ἐπεριορίσθη ἐναντίον ὁσων, ἀπὸ πρώτης εἰπώθη, ὅτι
ἔδιευθύνετο, ἀλλὰ ἡ φιλαργυρία καὶ τὸ ἴδιαιτερον μῆσος
ἐκτυποῦσαν ὅπου ἥθελαν, καὶ οἱ ὄρπαγες, ὅπου εὗρισκαν
πλούτη, ἔκει δὲν ἔκαμναν κάμμιαν διάκρισιν μεταξὺ φίλων
καὶ ἔχθρῶν. Οἱ Συρακούσιοι ὑπέφεραν διὰ δύω ημέρας,
εἰς καιρὸν εἰρήνης, καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν συμπολιτῶν τους,
ἡ τῶν σρατιωτῶν τῆς Κυθερνήσεως, μεγαλύτερα κακά,
ἀφ' ὅσων ἡμιποροῦσαν νὰ τοὺς κάμουν οἱ ἔχθροί τους οἱ πλέον
ἔριθισμένοι μετὰ μίαν πολύπονον πολιορκίαν, καὶ ἀπηλπισ-
μένην ἔφοδον. Τέσσαρες χιλιάδες ἄνθρωποι ἐσκοτώθησαν· ἔξ
χιλιάδες ἔφυγαν· καὶ ἐπάνω εἰς τοὺς φυγάδας τούτους, οἱ
ἔχθροί τους ἔζεθύμαναν, ἀτιμάσαντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ
τέκνα των. Οπόταν ἡ μεγάλη φονοκτονία ἐτελείωσεν, ὁ
Αγαθοκλῆς ἐσύναξε τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ θανατώσας ἀπὸ^Θ
αὐτοὺς ὅσους ἔχθρεύετο περισσότερον, ἔζωρισε τοὺς ἐπι-
λοίπους.

Ο αἰτιος λοιπὸν τῶν δυσυχιῶν αὗτῶν, συγκαλέσας τώρα
συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ἐκαταγάλασε τοὺς ἔξακοσίους, καὶ
τὴν ὄλιγαρχίαν ὃποῦ προτήτερα ἐσύσησαν· διεκήρυξεν, ὅτι
αὐτὸς ἐπάστρευσε τὴν πόλιν ἀφ' ὅσους ἐσκόπευαν παράνομον
ἔζουσίαν, καὶ ὅτι ἀσφάλισε κατὰ πάντα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ
λαοῦ· καὶ ὅμιλογῶντας, ὅτι ἀγαποῦσε νὰ παύσῃ ἀπὸ τοὺς
χόπους, καὶ νὰ ζήσῃ ὡς ἴδιωτης, ἔξενδύθη τὰ παράσημα
τῆς σρατιωτικῆς ἔζουσίας, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Συνέ-
λευσιν. Εγνώριζεν ὅμως καλά, ὅτι οἱ ἀκροαταίτου ἦταν
οἱ περισσότεροι πολὺ χωσμένοι εἰς τὰ αἴματα, καὶ ὅτι ἡ
ἔξακολούθησις τῆς ἐδικῆς του ἔζουσίας ἦτον ἡ μόνη τους
σωτηρία, ἐναντίον τῆς ἐκδικήσεως, ἐνῷ ὅσοι εἶδαν νὰ τρέξῃ
τὸ αἷμα χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, δὲν ἐκοτοῦσαν ἀπὸ φόβου
νὰ ὅμιλησουν. Οθεν, ἐπειδὴ τὸν ἔσενοχώρησαν μὲν φωνᾶς,

καθὼς καὶ τὸ ἥλπιζε, νὰ βασάζῃ τὸ ἀξίωμά του, αὐτὸς τὸ
ἔζερξε, μὲ συμφωνίαν ὅμως νὰ μὴν ἔχῃ κάνεναι ἄλλον σύ-
προφον εἰς τὴν ἔξουσίαν. Αὐτὸς λοιπὸν μὲ τὴν συμφω-
γίαν ταύτην ἔγινε γενικὸς αὐτοκράτωρ, καὶ ἔκτοτε ἀπέ-
κτησεν ἀπόλυτον Βασιλικὴν ἔξουσίαν, χωρὶς νὰ χρειάζεται τοὺς
τίτλους αὐτῆς καὶ τὰ παράσημα. Η ἀρπαγὴ αὐτὴ τῆς ἔ-
ξουσίας ἐπυνέβη τοὺς 317 Π. Χ.

Ο Αγαθοκλῆς ἐμεγάλωσεν ὡς ἐ προσάτης τῶν πτωχῶν,
καὶ ὅ, τι, ὡς τοιοῦτος, ὑπεσχέθη, τώρα τὸ ἐκτέλεσε, δηλ.
τὴν ἔξαλεψιν τῶν χρεῶν, ὃποῦ ἦτον ἀκόμη ἀπλήρωτα,
καὶ τὴν διαμοίρασιν τῶν γαιῶν. Η κυβέρνησίστου, εἰς τὰ
κοινότερα πράγματα, ἦτον ἡμερη καὶ ἀξία· καὶ διὰ τὰς
εὐεργεσίας ὃποῦ ἔκαμψεν εἰς πολλοὺς, καὶ διὰ τὸ γλυ-
κομίλητον φέρσιμόν του πρὸς ὅλους, τὸν ὑπεραγάπησεν ὁ
λαὸς, καὶ μ' ὅλα του τὰ ἐγκλήματα, ὡςπου νέας ζηλοτο-
πίας καὶ θόρυβος τὸν ἡνάγκασαν νὰ μεταχειρισθῇ νέας
καταδίκης, αἱ ὄποιαι τὸν κατέσησαν μισητὸν εἰς ὅλους.
Αὐτὸς, ἀνόμοιος μὲ πολλοὺς ἄλλους τυράννους, δὲν εἶχε
σωματοφύλακκς, κι' ὑπεδέχετο εἴκολα τὸν καθένα. Η φι-
λοδοξίατου ὅμως ἦτον ἡ μάζις τῆς Σικελίας, καὶ διὰ νὰ
τὴν εὐχαριστήσῃ δὲν ἀκριβολογεῖτο οὔτε προδοσίαν, οὔτε
αἵματογυσίαν, οὔτε ἡμπορεῦσεν ἡ ἀρπακτική του ψυχὴ νὰ
εὐχαριστῇ μὲ ὀλιγώτερον, παρὰ μὲ τὴν κατακυρίευσιν ὅλης
τῆς Νήσου.

Η ἔξουσία τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν ἔξαπλόνετο
καθημέραν περισσότερον, ὡςπου ὅλοι οἱ Ελληνες τῆς Σι-
κελίας τὴν ὑπεδέχθησαν, ἔξαιρουμένων τῶν ὑπηκόων τῆς
Καρχηδόνος. Η ὑποταγὴ ὅμως ὅλων ἐκείνων ἐπεστρίζετο
εἰς τὸν φόρὸν, καὶ ἦτον κλιγουμένη ἀπὸ τὸ κατ' ἐκείνου
μῆσος· καὶ ὅπόταν μεγάλαι βοήθειαι ἀπὸ τὴν Αφρικὴν ἐ-
δυνάμωσαν τοὺς Καρχηδονίους, καὶ τὸν ἐνίκησαν μὲ με-
γάλην φονοκτονίαν, οἱ σαγικοὶ ὑπήκοοί του ἀπεστησαν

προθύμως, καὶ ὁ Αγαθοκλῆς ὑπεχρεώθη νὰ κλεισθῇ εἰς τὰς Συρακούσας, ἐνῷ τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς Νίσου ὑπετάχθη εἰς τὴν Καρχηδόνα. Εἰς τὴν ἀπηλπισμένην αὐτὴν του κατάστασιν, ἔκαμε τολμηρὸν ἀπόφασιν νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἔχθρους του εἰς τὸν τόπον τους, καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον μετὰ τὸν χαλκομόν του (3^ρο Π. Χ.), ἀπέρασεν εἰς τὴν Αφρικήν. Εγρειάζετο ὅμως πρῶτη νὰ συνάξῃ ἄσπρα, καὶ νὰ ἀσφαλισθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς ἐπανασάσεως, καὶ τὰ ἔκπτώμασε καὶ τὰ δύω μὲ τὴν συνειθισμένην του ἀνάμιξιν τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ κακουργίας. Απὸ κάθε ὑποπτον οἰκογένειαν ἐπῆρεν εἰς τὴν συνοδίαν του ἵνα ἀδελφὸν, ἢ ἐν κύριον, διὰ νὰ τοῦ χρησιμεύῃ ὡς ἐνέγυρον ἐμπειρούγης τῶν ἐπιλοίπων. Ήξεύρωντας, ὅτι οἱ πλούσιοι ἥτον οἱ περισσότεροι ἔχθροι του, ἔδειξεν, ὅτι συρπονεῖ τὰς δυσυγίας τῶν πολιτῶν, καὶ ἐπροκήρυξεν, ὅτι ὁ καθεὶς ὃποιος ἀνετρίχιαζε τὰς ταλαιπωρίας μιᾶς πολιορκίας, ἔπρεπε νὰ ἀναγωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν μὲ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα. Οἱ πλουσιώτεροι, καὶ οἱ μεγαλήτεροι ἔχθροι τοῦ Τυραννοῦ ὠφελήθησαν ἀπὸ τὴν ἀδειαν αὐτὴν. Ο Αγαθοκλῆς ὅμως ἔζειλε τοὺς μισθωτούς του σρατιώτας καὶ τοὺς ἐσκότωνταν, καὶ τοὺς ἔπερναν τὸ πρᾶγμά τους. Μὲ τὴν βδελυρὰν ταύτην προδοσίαν, αὐτὸς ἐκέρδισε τὰ χρειαζόμενα ἄσπρα, καὶ ἀπειλάρυνε καὶ ὅσους ἐφοβεῖτο νὰ ἀφίσῃ ὀπίσω του.

Ο Αγαθοκλῆς ἐνήργησε τὴν κινδυνώδη του ἐπιχείρησιν μὲ τὴν ἀπελπισίαν ὃποιος ἐτύχαινεν. Αὐτὸς ἐπέρασε τὴν θαλασσαν ἔφεύγωντας τὴν προσοχὴν τοῦ ἔχθροῦ, τοῦ ὃποίου ὁ σόλος ἥτον πολὺ μεγαλήτερος, καὶ πιέζωντας γῆν ἔκαυσε τὰ ἴδιά του πλοῖα, διὰ νὰ ἔχουν οἱ σρατιῶται του εἰς μόνην τὴν νίκην ὅλας των τὰς ἐλπίδας, καὶ διὰ νὰ μὴν ἀδυνατίζῃ τὸ ὄλιγον του σράτευμα, ἀναγκαζόμενος νὰ ἀφήνῃ ἀπὸ αὐτὸ φρουρὰς εἰς τὰ πλοῖα. Δι' ὄλιγον καιρὸν ἥτον σχεδὸν πάντοτε γιγνετὴς ἐναντίον δυνάμεως ἀπειρως με-

γαλητέραις τῆς ἐδικῆς του· ἔζουσίας τὸν τύπον. καὶ ἀκυ-
ρίωσε τὰς πόλεις τῶν Καρχηδονίων, βοηθούμενος εἰς τὰ
πειτορθώματά του ἀπὸ τὸ μῆσας, ὃποῦ αἱ ὑποκείμεναι ἐ-
πιφρήσαι ἔτρεφαν ἐναντίον τῶν σκληρῶν καὶ δεσποτικῶν
Κυβερνητῶν τους. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ, οἱ Συρακούσιοι μὲ ἐ-
πιτήδειον χαρτέρι ἐνίκησαν τὴν εἰς Σικελίαν Καρχιδόνιον
σράτευμα ὃποῦ τοὺς ἐπολιορκοῦσε, καὶ πιάσαντες τὸν ἀρ-
χηγόν του, τὸν ἐβασάνισαν σκληρὸν, καὶ τὸν ἔθανάτωσαν.
Ο θάνατος τοῦ ἀρχηγοῦ ἐφερε διγόνοιαν εἰς τὸ σράτε-
υμα τῶν πολιορκούντων, ἐπειδὴ οἱ ἐξωρισμένοι Συρακού-
σιοι καὶ οἱ ἄλλοι Ελληνες, ὅντες πολλοὶ εἰς τὸ σράτευμα,
ἐπρόσβαλον τὸν ἐδικόν τους ἀρχηγὸν νὰ τὸν διαδεχθῇ ἐναν-
τίον τοῦ Καρχηδονίου, ὃποῦ ἐτάχθη δεύτερος ἀρχηγὸς εἰς
τὸ σράτευμα. Μολοντοῦτο, ἡ πολιορκία ἔξακολουθοῦσε,
καὶ οἱ πολιορκούμενοι ἐπισχαν καὶ ἀπὸ πεῖναν καὶ ἀπὸ
πολιτικὰς διχονοίας, ἐπειδὴ ἦτον τόσον ἀβέβαιη ἡ Κυ-
βέρνησις τοῦ Αγαθοκλέους, ἡ τόσον ζηλότοπη ἡ διάθεσις
ἐκείνων, ὃποῦ ἀφῆσε νὰ ἔζουσιάζουν, ωςε αὐτοὶ ἔκριναν
ἐκ νέου ἀναγκαῖον νὰ ξεπατρεύσουν πάλιν τοὺς ἐχθρούς
των, καὶ ἐδιώξαν ἀπὸ τὴν πόλιν ὀκτὼ χιλιάδας, ἀπὸ
ὅσους ἐσοχάζοντο φίλους τῶν ἔζορίτων. Ο λαὸς τοῦ Ακρά-
γαντος, ἐμψυχωθεὶς ἀπὸ τὴν ἀδυνάτισιν τῶν Καρχηδονίων
καὶ Συρακουσίων, ἐπαρρήσιάσθη ως ἀρχηγὸς τῶν Σικελιω-
τῶν, προσκαλῶντάς τους νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν τυρα-
νίαν καὶ τῶν δύω. Τὸ προσκάλεσμα εἰσηκεύσθη εὐγαρί-
στως, καὶ πόλεις πολλαὶ ἀπεσήτησαν ἀπὸ τοὺς Καρχηδο-
νίους, ἐπειδὴ τὸ σράτευμα τῶν Ακραγαντίνων τὰς ἔβοήθει
νὰ διώχνουν τὰς φρουρὰς, ὃποῦ τὰς ἐβασοῦσαν εἰς ὑπο-
ταγήν, καὶ ἐπροσάτευε τὰ ὑποτατικά των ἀπὸ τὴν φθορὰν
τῶν Καρχηδονίων καὶ Συρακουσίων σρατιωτῶν.

Εἰς τέτοιαν κατάστασιν ἦτον τὰ πράγματα, σταύρῳ
Αγαθοκλῆς ἀφῆσε τὸ θριαμβευτικόν του σράτευμα, καὶ

πέισρεψεν τὸς τὴν Σικελίαν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ὑποθέσεις του. Αὐτὸς ἔφθασεν ἐκεῖ τὴν ὥραν ὅποι οἱ σρατηγοί του ἔγάλασσαν τοὺς Ακραγαντίνους, καὶ πάρευθὺς ἐχινήθη ἵναντίον πολλῶν πόλεων ὅποι ἀνέλαβαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Διάφοραι ἀπὸ αὐτὰς πάρευθὺς ὑπετάχθησαν· οἱ ἐπίλοιπαι δῆμως ἐνωσαν τὰς δυνάμεις των ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Δεινοχράτους, ἐνὸς τῶν ἐζορίσων τῶν Συρακουσῶν, καὶ ἀρχηγοῦ τῶν Ελλήνων εἰς τὸ σράτευμα τῶν Καρχηδονίων. Τὸ συμμαχικὸν σράτευμα κατεσήθη παραπολὺ δυνατὸν ὡς πρὸς τὸν Αγαθοκλῆ, αὐτὸς δῆμως πῦρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ νικήσῃ ξεχωριστὰ τὰς δυνάμεις τῶν Ακραγαντίνων. Εὰν ἦθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Αφρικὴν, ἢτον ὑποχρεωμένος νὰ ἀφῆσῃ ὅπισω του ἀνυποτάχτους τοὺς ἔχθρούς του εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο, μήπως οἱ Συρακούσιοι, ἐνῷ αὐτὸς λείπῃ, ἐμβάσουν εἰς τὴν πελιν τὸν Δεινοχράτη καὶ τοὺς ἐζορίσους, ἐπεμελήθη νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον μὲ μίαν ἄλλην φονοκτονίαν πεντακοσίων ἀνθρώπων. Ολίγον πρὶν κάμη αὐτὴν τὴν σφαγὴν, εἰς ἓνα δημόσιον συνεόρτασμα, ἀνεκατώθη μὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἤπιε καὶ ἐπαιξε μὲ ὅλους χωρὶς σοβαρότητα, ὥντας προκισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ πνεῦμα γαριεντισμοῦ. Εκλινεν εἰς τοῦτο ξεχωριστὰ, ἐπειδὴ ἐπεθύμει νὰ γίνεται ἀξιαγάπητος, εἶχεν δῆμως καὶ ἓνα ἄλλον βαθύτερον καὶ πανουργότερον σκοπὸν, ἐπειδὴ, ὅταν τὸ κρασὶ καὶ ἡ εὐθυμία ἀνοιγαν τὴν καρδιὰν ὅλων, αὐτὸς ἔζεκε προσεκτικὸς καὶ ἐσημάδευε ὅσους τοῦ ἐφαίνεντο ἔχθροι, καὶ ὅσοι αὐτῶν ἦταν οἱ συμμαντικώτεροι ἔχαθησαν εἰς τὴν τότε φονοκτονίαν.

Αἱ ὑποθέσεις τῶν Καρχηδονίων ἀνέλαβαν μεγάλως, ἐνόσῳ ἔλειπεν ὁ Αγαθοκλῆς, μήτε ἡ ἐπιστροφὴ του ἡμίπόρεσε ὅλότελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρόοδον τῆς εύτυχίας των. Οἱ ἀποσατήσαντες ὑπήκοοι τῆς Καρχηδόνος, οἱ ἐποίοι τοῦ αὔξησαν τὰς δυνάμεις του, ὅλοι ἐγύρισαν εἰς

τὴν ἀρχαίαν τους πάσιν καὶ ὑποταγήν. Αὐτὸς δέν, ὅτι
ἥτον ἀδύνατον νὰ βασάνῃ τὰς κατακτήσεις του, καὶ διὰ
τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Αφρικήν. Τοῦ ἔ-
λειπαν ὅμως τὰ πλοῖα διὰ νὰ μετακομίσῃ τὸ σράτευμα,
κι' ἀκόμη, καὶ ἐὰν τὰ εἴγεν, ὁ ἔχθρος ἔξουσίαζεν ὅλην τὴν
Θάλασσαν. Δὲν εἶχεν ἐλπίδα νὰ ἀνοίξῃ, πολεμῶντας, τὸν
ὅρμον, οὔτε νὰ τὸν ἀπολαύσῃ μὲ κανένα μέτριον συμ-
βιβασμὸν. Αὐτὸς λοιπὸν ἔφυγε κρυφὰ, ἀφήνωντας τοὺς
σρατιώτας του, οἱ ὅποιοι τὸν ἐκδικήθησαν μὲ τὸν σκληρὸν
βάναυστον τῶν υἱῶν του ὃποῦ ἀφῆκεν ὄπισθω του. Αὐτὴν τὴν
σκληρότητα ὁ Αγαθοκλῆς τὴν ἀντεπλήρωτε μὲ περισσοτέραν
ἀιματοχυσίαν, σκοτύνωντας ὅλους τοὺς συγγενεῖς ὃσων ἐ-
θούλευαν μαζῇ του εἰς τὴν Αφρικήν (307 Π. Χ.). Τοῦτο συνέβη τέσσαρας σχεδὸν χρόνους ὕσερον ἀπὸ τὸν
μισευμόν του διὰ τὴν Αφρικήν.

Ο Αγαθοκλῆς λοιπὸν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σικελίαν, ηὔρεν,
ὅτι ὁ πρῶτος σρατηγός του, μαζὶ μὲ τὰ σρατεύματα καὶ
τὰς πόλεις τὰς ἀμπισευμένας εἰς τὴν ἔξουσίαν του, ἀπε-
σάτησε κι' ἐνώθη μὲ τὸν Δεινοκράτην καὶ τόση ἐγάθη ἡ
θλίψις του, ὥσε ἐπρόβαλε νὰ ἀνακαλίσῃ τοὺς ἔξορίσους,
καὶ νὰ παραιτήσῃ τὴν τυραννίδα. Τὸ πρόβλημά του ὅμως
ἔμεινεν ἀτέλεστον διὰ ἐμπερδεύματα τοῦ Δεινοκράτους, ὃ
ὅποιος ἐπόθει τὴν μοναρχίαν, καὶ ἦλπιζε νὰ ἡμπορέσῃ νὰ
τὴν ἀπολαύσῃ εἰς τὴν σύγχυσιν τοῦ πολέμου, ἐνῷ εἰς
τὸ μεταξὺ τοῦτο ἐπροτιμοῦσε τὴν παροῦσάν του κατάσασιν,
παρὰ νὰ ζῆ ὡς ἴδιωτεύων πολίτης τῶν Συρακουσῶν ὑπο-
κάτω εἰς Δημοκρατίαν. Ο Αγαθοκλῆς ἐκατηγόρησε τὸν Δει-
νοκράτη πρὸς τοὺς ἔξορίσους, ὡς ἐμπόδιον τῆς ἐλευθε-
ρώσεως τῆς πατρίδος των, καὶ ἐπειτα ἔκαμεν εἰρήνην μὲ
τοὺς Καρχηδονίους, συγγωρῶντας εἰς αὐτοὺς νὰ βασοῦν
ὅσους τόπους ἔξουσίαζαν καὶ πρὸ τοῦ πολέμου. Ελευθε-
ρωθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τούτων τὴν ἔγθραγ, ἐξηκολούθησε τὸν

πόλεμον ἐναντίον τῶν ἔξορίζων, τοὺς ἔχαλας, καὶ μὲ προδοσίαν ἐσκότωσεν ἕπτὰ χιλιάδας, ἀφοῦ ἔβαλαν ἐκεῖνοι κάτω τὰ ὅπλα μὲ ἐγγύησιν ἀσφαλείας. Μετὰ τοῦτο, αὐτὸς ἐφιλιώθη μὲ τὸν Δεινοκράτη, καὶ διωρίζοντάς τον σρατηγόν του, ἐξηκολούθησεν νὰ τὸν ἔχῃ ἔως τέλους σὴν εἶναι· ἀντού πρᾶγμα παραδοξον διὰ δῆνα σύνθρωπον, ὁ ὅποῖος ἦτον ἐξίσου ζηλότυπος καὶ ἀπιέσος, καὶ δόποι τώρα ἐπέθεσεν ὅλην του τὴν ἐμπισσύνην εἰς ἓνα φιλιωμένον ἔχθρὸν, καὶ τοῦτον ὅχι ἀνθρώπων τίμιον.

Ο Αγαθοκλῆς ὅγλίγωρα ἔανεκυρίευσε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Σικελίας. Μετὰ τοῦτο, ἐπολέμησε διαφόρους τόπους, καὶ παντοῦ ἐδείχθη ὡς ἀξιώτατος, ἐπιτυχής, καὶ δύνατος κατακτητής. Μία τῶν θυγατέρων του ὑπανδρεύθη Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν. Εἰς τοὺς ὕσερους χρόνους τῆς ζωῆς του ἡ μεγαλητέρη του φιλοτιμία ἦτον τὸ νὰ καταστῇ τὸ Βασιλειόν του δύναμιν θαλασσινὴν τῆς πρώτης τάξεως, καὶ τοῦτο σχεδὸν τὸ κατώρθωνεν, ὅπότεν ὁ Μαίνων, ἔνας τῶν οἰκειακῶν του, σύμφωνα μὲ τὸν ἔγγονόν του, τὸν ἴφριμάκωσαν (§ 289 πρὸ Χρ.). Οἱ Συρακούσιοι, ἔαναστήσαντες παρευθὺς τὴν Δημοκρατίαν, ἐδήμευσαν τὰ ὑποτατικὰ τοῦ Τυραννουτῶν, καὶ ἐκρήμνισαν τοὺς ἀνδριάντας του. Ως τόσον ὁ Μαίνων, σκοπεύωντας νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, ἐδολοφόνησε τὸν ἔγγονον τοῦ Αγαθοκλέους, ἐκέρδισε μὲ τὸ μέρος του τοὺς μισθωτοὺς σρατιώτας, καὶ μὲ αὐτοὺς ἐπολέμα τοὺς Συρακυσίους. Οἱ Καρχηδόνιοι ἐβοηθοῦσαν τὸν Μαίνωνα, καὶ οἱ Συρακούσιοι ἐζενεύθησαν νὰ δεχθοῦν τοὺς μισθωτοὺς μέσα εἰς τὴν πολιτείαν τους. Λαναψαν ὄμως πάλιν νέατι διγόνοιαι μεταξὺ τῶν παλαιῶν πολιτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν, καὶ, τέλος πάντων, ἐσυμφωνήθη, ὅτι οἱ μισθωτοὶ νὰ πωλήσουν τὸ πρᾶγμά τους, καὶ νὰ ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὴν Νῆσον. Οἱ ἀναχωρήσαντες μισθωτοὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Μεσσήνην, ὅπου, μολονότι εἰς

τῶν ἔγκατοίκων τὰ σπῆτια ἐλαβαν φιλικὴν ὑποδοχὴν, εἰσερμένωσαν νὰ φονεύσουν τοὺς σπητοοικοχυρίους, καὶ νὰ ποὺς ἀρπάξουν τὰς γυναικας καὶ τὰ κτήματα. Η Δηροχρατία δὲν ἐβάσαξε πολὺν καιρὸν εἰς τὰς Συρακούσας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις, καὶ αἱ ἄλλαι ἔπεισαν πάλιν ὑποκάτω τυράννων, καὶ μετ' ὅλ·γον ἔπειτα οὐδὲν χρήσιμον Καρχηδονίων καὶ τῶν Ρωμαίων.

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.

Πεσὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Αχαικῆς Συμμα-
χίας, καὶ περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς
Ελλάδος ἀπὸ τὴν εἰσβολὴν τῶν Γάλ-
λων, ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου με-
ταξὺ τῶν Αχαιῶν καὶ τοῦ Κλεομένους,
Βασιλέως τῆς Αακεδαίμονος.

T M H M A A'.

Οἱ Αγαῖοὶ παλαιόθεν εἶχαν ὑπόληψιν· μεταξὺ τῶν Ελλήνων διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ πίσιν των. Τόσον ἦτον γενικὴ αὐτῆς των ἡ ὑπόληψις ὥστε, ὅταν οἱ Ελληνικαὶ πόλεις τῆς Ιταλίας παρέδερναν εἰς αἴματώδεις θορύβους καὶ ἐπαναστάσεις, οἱ Αχαιοὶ ἐπροσκαλέσθησαν ἀπὸ αὐτᾶς, μὲ κοινὴν συγκατάθεσιν, νὰ ὑπάγουν νὰ τὰς συμβιβάσουν ὅλας τὰς διχονοίας, καὶ νὰ προσδιορίσουν τὰ ἄρθρα τῆς γενικῆς αὐτῶν εἰρήνης. Οταν πάλιν ἐκινήθησαν κάποιαι λογοτρίβαι μεταξὺ Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, μετὰ τὴν μάχην τῶν Λεύκτρων, αὐτοὶ ἐσυμφώνησαν νὰ ὑποταγθοῦν εἰς τὴν αρετοκρεσίαν τῶν Αχαιῶν. Ο χαρακτὴρ ὅμως τῶν Αγαῖων Κυβεργήσεων ἦτον ἀφιλόδοξος, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἦταν